

Francesco Dimitri

Alice in Stoomland

WB*Fantasy

Uit het Italiaans vertaald door Miriam Bunnik

Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustratie © Paolo Barbieri

Oorspronkelijke titel *Alice nel paese della Vaporità*
© 2010 Francesco Dimitri; this edition published in agreement with PNLA/
Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency
© 2011 Nederlandse vertaling Miriam Bunnik en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wbfantasy.nl

ISBN 978 90 284 243 1 9

Waar de mist opkomt

I

Weet je wat verveling is? Echte verveling? Niet die luie loomheid van de burgerlijke Zomers, noch de zondagen die zich voortslepen in huis, met een biertje in je buik en een leegte in je hoofd. Niet de verveling van kinderen op school, of van mannen die gedwongen langs etalages slenteren.

Ik heb het over de verveling van de geest. Ik heb het over een niets-te-doen-hebben en een geen-zin-hebben-om-iets-te-doen, vermengd met de waarneming van het einde der tijden, van de dood die vroeg of laat zal komen, en van alle ellende van de wereld plus één, je eigen ellende. Weet je wat dat is?

Heb je ooit avond na avond alleen doorgebracht, tot tranen toe verdrietig, zonder dat er echt een reden voor was? Heb je ooit de smaak van woede geproefd? Die in stilte aanzwelt en dan ineens wil ontploffen in een schreeuw...

... kortom, heb je ooit het gevoel gehad dat je je leven door de plee aan het spoelen was, en dat er iemand klaarstond om door te trekken? Alleen dan zul je kunnen begrijpen wat Alice ertoe bewoog, met haar negenentwintig jaar en een goede functie binnen het bedrijf, om uit een luchtballon te springen.

Alice viel en glimlachte, aangeraakt door de vingers van het Stoomsel. De ballonvaarder, een oud mannetje met een vliegeniersbril nog groter dan zijn gezicht, leunde over de rand van de rieten mand en keek naar beneden. Hij schudde zijn hoofd. Hij had van alles en nog wat gezien. Niet voor niets bestuurde hij al luchtballonnen sinds zijn veertiende. Maar dit – ja, dit overtrof alles. Die gekke meid liet zich Stoomland binnenvallen – en wilde er ‘wat tijd doorbrengen’.

De jongeren worden gek, dacht de oude man terwijl hij de luchtballon terugloodste richting Londen en de zon opkwam.

Moge God ze beschermen.
Moge God Alice beschermen.

Alles begint met het

Stoom-sel

of tenminste, dit deel van dit verhaal. Maar om te begrijpen wat er gaat komen, en wat we al hebben gezien, moeten we terugkeren in de tijd. We moeten Londen zien.

Er zijn ergere dingen, denk ik.

Er waren avonden dat Alice dacht dat ze zichzelf wel kon doden van verveling. Misschien met een pistool (Babbage Inc. maakte heel formidabele exemplaren). Het koude metaal in haar mond, de geur van kruit op haar tong. En – *pang!*, met een knal zou de wereld verdwijnen.

Slechts één ding had haar tegengehouden: het feit dat in werkelijkheid alleen zij zou verdwijnen en die verdomde wereld gewoon verder zou gaan. Iemand zou huilen, iemand zou lachen, maar al met al zou de mensheid geen snars geven om haar dood en om haar pistool. Er zou niets veranderen.

Dus geen zelfmoord. Maar wat kon Alice nog meer doen om een zondagavond door te komen? Bij gebrek aan beter deed ze het licht uit en ging slapen.

En dan werd ze de dag erna weer wakker, zonder dat de verveling was verdwenen. Als ze de straat op ging werd het wat beter, maar slechts een beetje. Met haar trenchcoat strak om zich heen stak ze een sigaret op en keek naar de mensen die voorbijkwamen. Ze vond de mensheid in het algemeen wel leuk; het waren de afzonderlijke mensen die ze niet leuk vond. Op een paar na: professor Solomon Stoltze, bijvoorbeeld. Die goeie ouwe professor.

Op de ochtend waarnaar we zijn teruggekeerd, had Alice hem wat te zeggen.

Het was, zoals altijd, een mistige ochtend. Het Rijk van Londen berustte op de Antieke Technologieën, de Antieke Technologieën berustten op de stoom, en dus, als laatste schakel van de ketting, berustte het leven van de Londenaren op de mist. Een stoomtaxi kwam dichterbij. Alice gooide haar sigaret weg en drukte op een knopje op haar kraag. Er be-

gon een rood lampje te branden. In de mist lijkt het of alle voorbijgangers ergens heen moeten; het lampje onderscheidde degenen die een stoomlift zochten.

De stoomtaxi stopte. Het was een eivormige constructie op drie wielen, met een schoorsteen op het dak. Alice stapte in. ‘Naar de universiteit,’ zei ze.

De universiteit was een soort stad-binnen-de-stad, met haar muren, lanen, slaapzalen en naast een schildersatelier ook een paar hydromechanische werkplaatsen. De Kroon had de hele constructie in een paar maanden gebouwd: het moest een stimulans zijn voor de intellectuele ontwikkeling, toen men nog veel enthousiasme toonde voor de studies van Algernon Wilson.

De ontdekkingen van de oude wetenschapper hadden de Antieke Technologieën opgewekt, het enthousiasme dat eeuwenlang was gesust weer aangewakkerd en, al met al, de loop der tijd veranderd. Een tijdlang dachten velen dat er een nieuwe Gouden Tijd zou aanbreken. Maar toen ontstond het Britse Rijk, en iedereen weet hoe dat verhaal afliep: Algernon Wilson stierf als een gek, zijn herinnering vergrijsde in de geschiedenisboeken, maar de universiteit bleef. In Alice’ tijd bekommerde de Kroon zich er niet meer om: een handjevol oude professoren en hun papieren – nou, wat een ‘ontwikkeling’. Het laatste bezoek van de Koningin was acht (negen?) jaar geleden.

Alice bevond zich nu in de ruime studeerkamer van professor Stoltze. De man stond met zijn rug naar haar toe: hij keek naar buiten, ook al was er weinig te zien. De lanen van de universiteit werden bevolkt door de gebruikelijke mensen (studenten, professoren, ouders, niemand die speciale waardering verdiende) en de mist maakte alles warrig. Vanaf de vierde verdieping kon je alleen de bewegingen van de mensen zien. Maar professor Stoltze keek niet naar buiten omdat hij ergens in geïnteresseerd was, hij keek naar buiten om niet naar Alice te hoeven kijken.

Alice zat onbeweeglijk in het midden van de kamer vol paperassen. Op het bureau stond een stoomcomputer, zo een waar slechts zeven wetenschappers in heel Londen recht op hadden. Hij stond uit, net zo inactief als toen hij bijna tweeduizend jaar geleden werd gevonden.

‘Nee,’ zei professor Stoltze na een lange stilte. ‘Je moet er nog goed over nadenken.’

‘Ik heb er al te veel over nagedacht,’ antwoordde Alice.

‘Als je er genoeg over nagedacht had...’

‘... had ik de beslissing genomen die jij wilt, Solomon?’

Stoltze zuchtte en draaide zich om. Hij leunde met gekruiste enkels tegen het raam en keek zijn assistente strak aan, zijn blik verborgen achter een spiegelende pince-nez. ‘Precies.’

‘We hebben het er al honderd keer over gehad, en...’

‘Ga zitten.’

Alice gehoorzaamde. Professor Stoltze was al in de tachtig, en toch was hij nog sterk en zeker van zichzelf. Hij was haar redder, haar vermeende vader en leermeester. Hij verdiende (op z’n minst) respect.

De man ging op zijn plek achter het bureau zitten. ‘Leg me dit verhaal eens goed uit.’

Alice strengelde haar vingers ineen en liet ze knakken. Dit werkte haar op de zenuwen en Stoltze wist dat maar al te goed. ‘Het is nog steeds hetzelfde plan: Stoomland. Solomon, jij bent er geweest! Waarom zou ik niet mogen gaan?’

‘Ik, meiske, heb niet meer dan een mijl door Stoomland gelopen. Ik ben er... hoe lang geweest? Twee dagen? En ik zie het nog steeds in mijn nachtmerries.’

‘O, daar gaan we weer. Zo erg kan het niet zijn.’

‘Het is nog erger. Het is een verdorven land. En de wildemannen...’ De professor schudde zijn hoofd. Hij deed zijn pince-nez af, ademde erop en maakte hem schoon met een pand van zijn jasje.

‘Het is de schuld van Londen dat ze er zo slecht aan toe zijn.’

‘Van de Londenaren, niet van Londen.’

Alice zuchtte diep. ‘Londen, Londenaren... je snapt wel wat ik bedoel.’

‘En in elk geval was het niet mijn bedoeling om slechte dingen te zeggen over de wildemannen. Het is gewoon een bende wanhopige mensen, slachtoffers waar we vroeg of laat mee moeten afrekenen. Het gaat niet alleen om de mutaties, het zijn de hallucinaties die zo verschrikkelijk zijn. Het probleem is dat...’ Stoltze onderbrak zijn verhaal. ‘Jij haat deze stad, hè?’ vroeg hij toen, terwijl hij zijn pince-nez weer opzette.

‘Nee. Nou ja, niet echt. Het is een soort emotionele tweestrijd, ik weet niet of ik het zo duidelijk zeg. Soms hou ik ervan, soms haat ik haar... maar meestal verveelt ze me.’

‘Ik zeg het je al jaren, meiske: je zou een leuke jongen moeten vinden.’

Alice pakte een sigaret en stak hem aan. Ze nam een lange haal. ‘Ik heb al veel jongens geprobeerd.’

‘En niemand heeft de – mag ik dat zeggen? – test doorstaan?’

‘Nee.’

‘Dat is het, hè?’

‘Wat?’

‘De verveling, de onvrede... Je geeft niets om Stoomland. Je zoekt actie.’

‘Ik kan niet geloven dat jij niet nieuwsgierig bent! Een land zonder Werkelijkheid – wat kan er nou interessanter zijn?’

‘Toentertijd maakte Stoomland mij nieuwsgierig.’ Solomon Stoltze begon zachter te praten, bijna te fluisteren. ‘Alle machtig, en of het me nieuwsgierig maakte...’ Hij stond weer op. ‘Maar toen ben ik er geweest.’ ‘Hoe lang is het geleden dat iemand erheen is gegaan?’

‘Ik ben de enige Londenaar die dat ooit heeft gedaan. Officieel dan.’

‘Dat dacht ik al. Ik vind het jammer dat ik niet meer documenten heb om mijn onderzoek voor te bereiden.’

De stem van de professor werd harder. ‘Er zal geen onderzoek komen. Dat heb ik je al gezegd: jij gaat daar niet heen. En daarmee basta.’

Alice drukte haar peuk uit in een asbak in de vorm van een olifant. ‘Ik ga er wél heen, met of zonder jouw zegen. Maar ik ga liever mét.’

‘Goed, laten we dan van uitgangspunt veranderen,’ probeerde Stoltze het nog eens, met een weer mildere stem. ‘Bedenk eens wat er gebeurt als je de Kroon om financiering vraagt.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Die zijn als de dood voor Stoomland. Zelfs in mijn tijd heb ik heel wat uit de kast moeten halen om ze ertoe over te halen mij erheen te laten gaan. Nu? Geen denken aan. Ze willen gewoon niet dat iemand de boel daar gaat sarren. Wat daar dan ook is.’

‘O wee als iemand aan de vuilnisbelt komt, hè?’

‘Ik zeg helemaal niet dat het goed of moreel juist is. Ik zeg het je zoals het is.’

‘Ik ben alleen, dus ik kan maar weinig meenemen. Het zou niet zo moeilijk moeten zijn voor jou iets te bedenken om het beetje geld te vinden dat ik nodig heb. Ik zal het eindresultaat direct naar die verdomde Kroon brengen.’

‘Als ik je niet help, neem ik aan dat je het zelf doet.’

Alice haalde haar schouders op. ‘Ik heb nog vrienden uit de Oude Zone.’

De professor zweeg even en keek strak in haar groene ogen. Ze sloeg ze niet neer.

‘Goed dan,’ zuchtte hij. ‘Ik zal je helpen sterven.’

II

Alice viel en viel, en ze voelde de mist lichtjes op haar huid. Een streling door haar kleren heen, niet veel meer dan een zuchtje wind, terwijl ze naar beneden stortte richting de grond, die nog zo ver weg was dat ze hem niet kon zien.

Het Stoomsel was net zo dicht als een laag watten. Het was zwaarder dan lucht, maar lichter dan water. Alice' lichaam (krachtig en getraind) zweefde lichtjes over de slierten mist. Alleen het eerste moment was vervelend geweest, voordat ze zich in de leegte liet vallen. Alice had haar ogen dichtgedaan en teruggedacht aan de jaren die ze in de Oude Zone had doorgebracht. Een voor een zag ze ze voorbijkomen, met hun herinneringen, hun ervaringen. En ze was naar beneden gesprongen.

Natuurlijk was ze niet in de leegte terechtgekomen: Stoomland was een oceaan van Stoomsel, en dat Stoomsel had haar meteen opgenomen. Alice had zich overgegeven aan haar enthousiaste val, en behield nog net dat beetje bewustzijn dat ze nodig had om over de mistkolken heen te springen en ongedeerd op te grond neer te komen.

Het Stoomsel is een afvalproduct, het belangrijkste van het vele afval dat Londen in Stoomland loost. Om de stad te onderhouden waren er Antieke Technologieën nodig: die verzorgden en regelden het verkeer, ze zorgden ervoor dat de allerhoogste torens konden worden gebouwd enzovoort. En de Antieke Technologieën – die professor Algernon Wilson weer in werking heeft gesteld – produceerden een overblijfsel dat veel vreemder was dan stoom. Wilson had dit omgedoopt tot Stoomsel, en die naam was gebleven.

Het leek wel op stoom, maar alleen qua uiterlijk. Het Stoomsel had een opwaartse vloeiendheid. Als je erdoorheen liep – horizontaal –, dan gaf het niet meer weerstand dan normale stoom. Dat veranderde als je je er verticaal in bewoog, springend of vallend: dan gedroeg het Stoomsel zich als een stroom warme lucht, alleen dan veel sterker. Met een beetje training was het mogelijk de stromingen te gebruiken, ze te 'bespringen' om te stijgen, te dalen en te zweven. Binnen het Stoomsel verloren begrippen als 'hoog' en 'laag' veel van hun betekenis. Als klein meisje was Alice een goede Ridder van het Stoomsel geweest – tot het moment dat Solomon haar was komen redden.

Maar de Londenaren maakten zich niet druk om de opwaartse vloeiendheid: het Stoomsel deed veel ergere dingen dan de desperado's van de Oude Zone laten vliegen. Om te beginnen was het een geestverruil-

mend middel. Het vertekende de waarnemingen en herorganiseerde de persoonlijke werkelijkheid: wie Stoomsel inademde bevond zich in een wereld die met elke stap veranderde en zich hervormde met de snelheid van een gedachte. Niet dat alle visioenen op zich altijd onaangenaam waren – integendeel. Maar ze waren intens. En het waren niet alleen hallucinaties: het Stoomsel verwarde de zintuigen, vernietigde hun onderlinge onderscheid. Synesthesie, zo heette dat. Het liet je de kleuren opsnuiven, de stemmen opeten, het liet je de pijn en het genot van het vlees zien, en alles – spookgeuren, geluiden zonder lichaam – vermengde zich met illusies. Alleen praten in het Stoomsel kon al verwarrend zijn en je kon gek worden als je in de spiegel keek.

Was dat het? Nee. Het Stoomsel produceerde ook lichaamsmutaties. Kinderen van mensen die er te veel van inademden, werden generatie op generatie steeds vreemder geboren, steeds minder menselijk. De mutaties waren onvoorspelbaar: mannen die op dieren leken, onsamenvangende stukken vlees, een arm meer of minder, hersenen zonder schedelkap (en andersom).

Stoomland was tweeduizend jaar lang gegroeid in het Stoomsel. Tweeduizend jaar hallucinaties, synesthesie en mutaties: er kon onmogelijk iets overgebleven zijn wat nog menselijk te noemen was. Dat was de reden dat niemand ernaartoe wilde.

Dat was de reden dat Alice juist niet kon wachten om erheen te gaan.

Na een lange val raakte ze de grond (eerst met de ene voet, toen met de andere). Ze had er minder lang over kunnen doen, maar waarom? Ze had al een flinke tijd niet door het Stoomsel gesprongen en ze wilde van elk moment genieten.

Ze had een dosis Ballast ingespoten. Die zou vierentwintig uur lang de hallucinaties tegenhouden. Alice had er een voorraadje van onder in haar rugzak verstopt. Ze vond het jammer dat ze niet met volle teugen van de reis kon genieten, maar om daar beneden te overleven moest ze haar hoofd erbij houden. In alle opzichten.

De Ballast beschermde tegen visioenen, maar niet tegen de mutagene effecten van het Stoomsel. Jammer dan, dacht Alice. Ze wilde geen kinderen om voor te zorgen, gesteld dat ze iemand zou vinden met wie het de moeite waard was ze te maken. En met al het Stoomsel dat ze als kind had ingeademd was die schade toch al toegebracht.

Ze droeg heel oude kleren, in grijs en donkergroen. Ze kon niet naar Stoomland in Londense kleren. Dat zou hetzelfde zijn als een schietschijf om haar nek hangen met de tekst: SCHIET MIJ MAAR DOOD, KLOOTZAK-

KEN. Ze had weinig bagage bij zich: proviand voor een paar weken, wat schone kleren, een fles melk voor de eerste dag (melk was een verslaving van haar), zes pakjes sigaretten, een pistool en munitie. Vooral munitie. De rugzak was een oud model, met mechanisch-hydraulische detensoren die al vibrerend het gewicht verdeelden. Er zat een schoorsteen op die stoom uitspuwde en af en toe moest ze hem van brandstof voorzien (alles wat maar kon branden was goed). Al met al een handig ding.

Alice keek om zich heen. Ze bevond zich op een wijde, verlaten vlakte. Ze zou niet kunnen zeggen hoe omvangrijk de troosteloosheid was; de mist verhinderde een weids uitzicht. Verderop bevonden zich vast en zeker ergens de eerste posthumane nederzettingen. Binnen een mijl had de oude Stoltze voldoende ‘dingen’ gevonden die hem de lust benamen om verder te gaan. Maar hier, nu, was het uitgestorven. Misschien, dacht Alice, zijn de inboorlingen nomaden. Dat was alvast een eerste gegeven voor haar onderzoek.

Alice wierp nog een laatste blik op de machtige, cyclopische – dat zijn maar benaderingen – Waaiermuur die heel Londen omringde. Met zijn enorme palen, wel tientallen yards hoog, hield hij het Stoomsel tegen. De Muur stootte een dof geluid uit, laag genoeg om in je borst door te dreunen, en was hoger dan de hoogste torens, hoger dan de Voorbijgaande Filosofen konden bedenken. De luchtballons moesten tot het uiterste gaan om eroverheen te komen, daar waar de lucht zo koud is dat het vuur moeilijk kon branden.

Rechts, links en bovenaan ging de Muur verloren in de mist, beneden verzonk hij in de grijze grond. Hij was gebouwd door de Londenaren, maar als je hem zo vanbuiten zag, leek het alsof hij er altijd was geweest, als een berg, als iets wat nog ontdekt moest worden en niet iets wat gemaakt was en nu moest worden onderhouden.

Alice liet de wereld die ze kende achter zich, en had nu alleen nog een nieuwe wereld, stevige schoenen en een rugzak. Ze hadden haar verzekerd dat Stoomland haar dood zou worden, maar op dit moment werd ze er gelukkig van. Ze zei de Muur vaarwel, ze zei Londen vaarwel. Zonder spijt ging ze op weg.

In Stoomland schijnt de zon nog zwakker dan in de stad. Het Stoomsel is geen echte mist en gaat nooit uit zichzelf weg. Voor zover Alice wist, was het daar al eeuwen niet weggegaan...

... en het Stoomsel verzwolg de Muur zoals het ook met de luchtballon had gedaan. Ze bleef achter in gezelschap van het gedreun. Hoe lang zal het duren voordat ik het niet meer hoor, vroeg Alice zich af.

Een flink aantal mijlen waarschijnlijk. Ze ging verder naar het noorden, ver weg van Londen, geleid door het kompas dat ze had gekocht bij Fortnum & Mason.

Halverwege de dag at ze haar lunch van gedroogd vlees en water. Zolang ze niet wist hoe ze voor proviand moest zorgen, moest ze haar maaltijden tot het strikt noodzakelijke beperken. In de stilte liep ze door een grijze woestijn. De grond was hard, het soort grond waarop nooit planten zouden leven. Of mensen, trouwens. Er stonden geen hutten, er lagen geen botten, er was geen vuiligheid, er was geen spoor van levende wezens. Alice zag alleen af en toe wat oud papier, licht afval dat door de wind werd meegenomen. De eerste mijlen was Stoomland heel anders dan ze zich had voorgesteld. En heel anders dan Stoltze had beschreven.

Pas na zonsondergang besloot Alice te stoppen. De woestijn was niet meer zo egaal. De eerste heuvels met technoafval kwamen in zicht. In Londen werden dit 'tumuli' genoemd, want het waren vergeten grafheuvels, resten van de Antieke Technologieën waarvan het gebruik en de functie uit de menselijke herinnering waren verdwenen. Algernon Wilson had slechts een klein deel ervan opgevist en weer aangepast aan het stoom (aan het Stoomsel). Alle andere – de meeste – waren fossielen van een verloren tijd – fossielen die waren opgehoopt in Stoomland, zoals alle dingen waarvan de Londenaren zich wilden ontdoen.

Wat een geweldig antropologisch onderzoek, dacht Alice terwijl ze haar slaapzak neerlegde, een woestijn en heel veel mist. Zijn de Londenaren hier nou bang voor?

De duisternis had de kleur van beschimmelde room. Het licht van de volle maan zweefde door de mist en kleurde de nacht blauw en goud. Alice bleef nog even wakker om te roken en naar de leegte te kijken. Het mooie van het Stoomsel was dat je vormen kon zien in de kolken, zoals in de wolken of in sigarettenrook.

Een paard... en nu wordt het een kasteel... Nu... Wat is dat? Ik weet het niet, maar het is mooi... Rookkringels... Het lijkt wel de pijp van Solomon. Alice' ogen vielen dicht. Voordat ze ging slapen, moest ze echter nog een dosis nemen.

Ze opende een vakje van haar rugzak en pakte er een naald en een ampuletje uit. Ze haalde de heel dunne en gemeen uitzierende koperen spuit

door het vlammetje van een van die houten zwavelstokjes die ze bij zich had. Toen vulde ze de spuit met Ballast. Om haar rechterarm legde ze strak een stuwband aan en ze injecteerde de amberkleurige vloeistof. Ze klemde haar kiezen op elkaar: de Ballast brandde. Toen ruimde ze alles weer op en ging ze in haar slaapzak liggen. Geleidelijk aan viel ze in slaap.

Plotseling werd ze wakker. Het was nog nacht.

‘Alice,’ had een stem gezegd.

Of had ze dat gedroomd? Nee. Ze was niet meer alleen, voelde ze. Ze keek om zich heen. De mist en de duisternis leken onbeweeglijk. Alice spitste haar oren.

Er was iets, iets nieuws.

Was het er echt?

Ja, zonder twijfel. Een ademhaling. Langzaam, veel te langzaam om van een mens te kunnen zijn. Meer gesis dan een echte ademhaling. Het was vlakbij.

Langzaam stak Alice haar hand onder de slaapzak. Ze omklemde de kolf van het pistool, dat ze gereedhield. Een wildeman onthalen met een schot van een vuurwapen was niet echt ‘professioneel’, maar ook niet – ja, wát eigenlijk?

‘Alice.’

Ze sprong op, het pistool op de mist gericht. ‘Wie is daar?’

‘*Querida*,’ zei de stem, ‘wat zijn dat voor manieren?’ Het kwam achter haar vandaan.

Alice draaide zich met een ruk om. ‘Kom tevoorschijn.’

‘Maar natuurlijk,’ antwoordde de stem, uit een andere richting. Rechts van Alice verschenen twee laarzen met sporen. Toen een bombazijnen broek. Een poncho. Een hoed met een brede rand, boven een grijnzend gezicht. Het indrukwekkendst van de hele verschijning was juist die enorme grijns met heel witte tanden – ze glinsterden bijna in de omliggende grijsheid. De man sabbelde op een véél te groen grassprietje. Zes superlange snorharen als van een kat staken uit de schaduw van de hoed.

Het pistool trilde in Alice’ hand. Ze moest diep nadenken over wat ze zou kunnen zeggen. ‘Wie ben je?’

‘En jij?’ antwoordde de onbekende. Zijn toon was vagelijk spottend.

‘Ik heet Alice.’

De onbekende stak een hand uit. Alice schudde hem wantrouwend. De onbekende moest even lachen en wees naar het pistool. ‘Kun je dat ding ergens anders op richten?’

‘Nee. Wie ben je?’

‘Chesy. Het genoeg is geheel aan mijn kant.’

‘Kom je uit Stoomland?’

‘Ik kom in elk geval niet uit Londen.’

Alice sperde haar ogen wijd open. Terwijl hij de laatste woorden uitsprak was Chesy langzaam in een geest veranderd. Letterlijk. Zijn benen en voeten waren verdwenen. Nu leek de poncho in het niets te zweven. Toen hij haar verbazing opmerkte, begon de man weer te lachen. ‘Je zult nog wel vreemdere dingen zien.’

‘Wat...’

‘Ik wil je alleen maar twee dingen zeggen. Het eerste is: welkom!’ Hij klapte in zijn handen.

‘Dank je,’ zei Alice. ‘Tenminste, dat denk ik. En het tweede?’

‘Het tweede is: pas op. Stoomland is geen makkelijk land. Ook niet voor een charmante antropologe als jij.’

‘Hoe weet jij wie ik ben?’

‘Ik weet hoe je heet. Ik zie je gezicht. Ik hoor je stem.’ Het lichaam verdween helemaal, alleen de grijns bleef in de mist hangen. Het grassprietje zat nog tussen de tanden geklemd. Toen verdwenen ook de tanden en het grassprietje, en was er van Chesy geen spoor meer te bekennen.

‘Ben je er nog?’

‘In zekere zin wel,’ antwoordde de stem. Hij kwam van boven. Alice keek omhoog. Niets. Ze zag alleen de kolken van het Stoomsel. Ze dacht dat ze misschien ook de grijns zag – maar ze wist het niet zeker.

‘Waarom ga je niet even zitten om te praten?’

‘Omdat het nacht is en mensen ’s nachts slapen. Welterusten.’

‘Maar...’

‘Morgen gaat het feest eindelijk beginnen. Het zal een interessante dag worden. En een lange reis.’

‘Wie ben je?’ riep Alice uit in de mist die haar omhulde.

Maar Chesy was verdwenen, en deze keer echt.

Ze was weer alleen, in de duisternis, in de stilte.